

Fantoma

SAlecsandru

Mantia de doliu a noptii aruncata-i pe pamant
E-o tacere prea cumplita,e-o tacere de mormant
Napadit de mii de ganduri,tot incerc sa atipesc
Deodat mi-apare-n fata o fantoma...o zaresc
Se opreste langa mine...mor de groaza...ma gandesc:
A venit la mine moartea,doar putin si ispravesc.

Si aud o voce tare,nelumeasca,ce ma-ntreaba:
De ce nu ma lasi in pace si de ce nu-ti vezi de treaba?
Bine stiu a ta dorinta :vrei nebunule,sa zbori
Sa te plimbi cu Carul Mare printre miile de sori

Si c-o sabie ascutita sa rapui timpul pagan,
Universul sa iti para ca o bula de sapun
Foc sa fie-a ta privire,lacrimile-mari sarate
Rasuflarea-vanturi oarbe si nebune si turbate...

Vrei s-ajungi divinitate, sa ai viata nesfarsita
Paarasind pe veci pamantul cu dulceata-i otravita.
Las-o balta mai copile,c-a mai incercat si altul
Si s-a prabusit sarmanul,ca un foc,din tot inaltul!

Multumeste-te cu viata care e ca o suflare
Si te-arunca apoi in bratul mortii neanduratoare!

Apoi disparu fantoma tot asa precum venise
Lasandu-mi in urma visul si sperantele ucise...

Mantia de doliu-a noptii cu fiori ma impresoara
Si in somn,osti de cosmaruri pana-n zori ma vizitara.
Hei,fantoma nemiloasa a tenebrelor lumesti
Spune-mi rogu-te atata:unde stai,cum te numesti?

Scrisa in anul 1973 pe vremea cand bajbaiaam prin intunerec in drumul spre lumina .
Reactualizata azi 23.11.2015

: